פשימא בת לוי מן המעשר איצמריכא ליה

ובת לוי מן המעשר מי מיפסלא בזנות והתני'

שילויה שנשבית או שנבעלה בעילת זנות

נותנין לה מעשר ואוכלת אמר רב ששת

בת כהן מן התרומה: אפי' בתרומה בקנסא:

דרבנן: ואין יורשיו של זה ויורשיו של זה

יורשין כתובתה וכו': ייכתובה מאי עבידתה

אמר רב פפא כתובת בנין דיכרין פשימא

מהו דתימא לדידה דעבדא איסורא קנסוה

רבנן לורעה לא קנסו רבנן קמ"ל: אחיו של

זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין: אחיו

של ראשון חולץ מדאורייתא ולא מייבם מדרבנן אחיו של שני חולץ מדרבגן ולא

מייבם לא מדאורייתא ולא מדרבגן: ר' יוםי

אומר כתובתה על נכסי בעלה וכו'! אמר רב

הונא בתראי מודו לקמאי קמאי לא מודו

לבתראי ר' שמעון מודי ליה לר' אלעזר דמה

ביאה דעיקר איסורא לא קנים וכ"ש מציאתה

ומעשה ידיה דממונא הוא ור' אלעזר לא מודי

ליה לר' שמעון מציאתה ומעשה ידיה דממונא

הוא לא קנים אבל ביאה דאיםורא הוא קנים

ותרוייהו מודו ליה לר' יוםי הני דיתבא תותיה

לא קנים וכל שכן כתובה דלמשקל ומיפק קאי ורבי יוםי לא מודי להו כתובה דלמשקל

ומיפק הוא דלא קנים אבל הני דיתבא תותיה

קנים רבי יוחנן אמר קמאי מודו לבתראי

בתראי לא מודו לקמאי ר' יוםי מודי ליה לר'

אלעזר כתובה דמדידיה לדידה לא קנים וכ"ש

מציאתה ומעשה ידיה דמדידה לדידיה ור'

אלעזר לא מודי ליה מציאתה ומעשה ידיה

הוא דמדידה לדידיה לא קנים אבל כתובה

דמדידיה לדידה קנים ותרוייהו מודו ליה לר'

שמעון ומה הני דמחיים לא קנסי ביאה

דלאחר מיתה לא כ"ש ור' שמעון לא מודי

להו ביאה הוא דלאחר מיתה לא קנים אבל

הני דמחיים קנים: נשאת שלא ברשות וכו':

מאמר רב הונא אמר רב הכי הלכתא א"ל

רב נחמן 🤊 גנבא גנובי למה לך אי סבירא לך

כרבי שמעון אימא הלכה כרבי שמעון

דשמעתיך כרבי שמעון קאזלה וכי תימא אי

אמינא הלכה כרבי שמעון משמע אפילו

בקמייתא אימא הלכה כר' שמעון באחרונה

קשיא א"ר ששת סאמינא כי ניים ושכיב רב

אמרה להא שמעתתא יהלכה מכלל דפליגי

עין משפם גר מצוה

לז א ב מיי׳ פ״ל מהלכות

לח ג מיי פ״י מהל׳ גירושין הלכה ט טוש"ע אה"ע סימן טו :סעיף כו

דאמר (לעיל דף פה:) מעשר ראשון אסור לורים דגמר וכל הנך דאמר באלמנה לכ"ג (לעיל סמ.) דמפסלא בהו בת כהן מתרומה וה"ק מה תרומה מיתסרא לזונה אף מעשר כן דאפילו ר"מ גבי לויה לא פסלי ממעשר: בסרומה דרבנן. דאילו בתרומה דאורייתא מודה דוונה לא מיתסרא במעשר דלא ילפי' מתרומה לגבי הא משום

דמה תרומה לא מיפסלה מתרומה אלא בביאה דמיפסלה לכהונה אף במעשר נמי לא מיפסלה במעשר אלא בביאה דמיפסלה בה ללויה דע"כ ברייתא דפריך מינה ר' מאיר היא דלרבנן לא איצטריך למיתני זונה אוכלת במעשר דמהיכא ס"ד דמיפסלה אלא ודאי לר"מ נמי שריא אם לא מטעם קנסא כדקאמר ושמא לרבי מאיר דוקא מיפסלה באכילת מעשר דקנסוה שתחשב כזרה וזר אסור במעשר אבל לרבנן לא שייך לקונסה דלא גרעה מזר ומתני׳ ר"מ היא אי נמי אפילו כרבנן דקנסוה שלא ליתן מעשר לה אף על פי שמותרת לאוכלו:

בל שכן מציאתה ומעשה ידיה דממון הוא. דלא קנים וחשיב קנם מה שחין מניחתה ומעשה ידיה לבעל משום דאיכא לה איבה וגם מתוך כך אין לה מזונות ומכל מקום קאמר לקמן מדידה לדידיה משום דסתם נשים מעשה ידיהן עודפות ממזונותיהן:

הבי דמחיים קנים. ול״ת כיון דר׳ שמעון מודה דלריכה גט מזה ומוה אלמא חיישינן שמא (נ) גירשה זה ונשא זה דבהכי תלי טעמא כדאמר לעיל (דף פח:) מהאי טעמא גופיה א"כ לא תתייבם שמא יאמרו גירש זה ונשת זה ונמלת נושת גרושת חחיו ואר"י דמכל מקום כיון דלא קנים לאחר מיתה לא חיישינן מידי דהוה אנתקדשה ואחר כך בא בעלה דמותרת לו:

על פי בית דין הוא דבעיא גימא ע"פ עדים לא בעיא גימא.

וא"ת היכי מדקדק מזה דע"פ עדים מותרת לחזור לרבנן לעולם אימא לך דאסורה אע"ג דלא בעיא גט מידי דהוה אנשאת ע"פ ב"ד לר' שמעון דאמר אידי ואידי לא בעיא גט ואפ״ה מודה ר״ש בנשאת בעד אחד דתלא מזה ומזה ואר"י דאין ראיה מדרבי שמעון לרבנן דלרבי שמעון לית ליה קנסא דגט בשום מקום אבל רבנן דקנסו להלריכה גט מזה ומזה בעד אחד אם איתא דהוה קנסינן בב׳ עדים הוה בעיא גיטא ומדלא בעיא גט שמע מינה דלא קנסוה לחזור: בשני עדים ומותרת

מאי הוה לה למיעבד מיאנם אנסה ועוד תניא יכל עריות 🕫 שבתורה אין צריכות הימנו גם חוץ מאשת איש שניסת על פי ב"ד על פי בית דין הוא דבעיא גימא על פי עדים לא בעיא גימא מני אילימא רבי שמעון על פי בית דין מי בעיא גם והתניא ר' שמעון אומר עשו ב"ד בהוראתן כזדון איש באשה על פִּי עָדים כשגגת איש באשה אידי ואידי לא בעיא גם אלא לאו רבנן היא לעולם רבי שמעון היא ותריץ הכי ר"ש אומר עשו ב"ר בהוראתן ככוונת איש באשה [ובעיא גמ] על

דמדמי לה לודון בעיא גיטא: פי עדים כשלא בכוונת איש באשה [ולא בעיא גם] רב אשי אמר לענין איסורא קתני והכי קאמר עשו ב"ד בהוראתן כזרון איש באשה ומיתסרא על בעלה על פי עדים כשגגת איש באשה ולא מיתסרא על בעלה

פשיטה. זונה היא: לויה שנשבים. וחיישינן שמא נבעלה לעובד אמד רב ששת קנסא. ולא מלי לשנויי דמתניתין כרבי מאיר כוכבים: או שנבעלה בעילה זנות. כגון לעובד כוכבים ועבד וחלל

> לא אינטריך למיתני דכיון דקנסוה אמעשר כ"ש אתרומה: **כתובה מאי** עבידתה. הא תנן ברישא אין לה כתובה: כתובת בנין דיכרין. דתנן בכתובות (דף נב:) כתובת בנין דיכרין (ב) דיהוין ליכי מינאי אינון ירתין כסף כתובתיך יתר על חולקהון דעם אחוהון ואם מתה בחייו ונשא שניה וילדה לו ומת הוא בני שניה אפי׳ הן נקבות נוטלין כתובת אמן כחוב גמור שהרי נתאלמנה מאביהן ובני ראשונה אם יש זכרים נוטלין כתובת אמן שנחכל ללוים ואף על גב דמתה בחייו דרבנן תקון כתובת בנין דיכרין כדי שיקפון אדם ויתן לבתו כבנו. והכא לא שקלי יורשין דילה כתובת בנין דיכרין אלא בני הכשרה נוטלין כתובת אמן והשאר חולקין בשוה: ולא מייבם מדרבנן. דרבנן קנסוה: אחיו של שני חולך מדרבנן. דמדאורייתא לא רמיא קמיה ורבנן הוא דאלרכוה חליצה משום גזירה שמא יאמרו גירש זה ונשח זה כדחמרן" לגבי גט: ביחה דעיקר חיסורה לח קנים. דקתני ביחתה קונה חותה לפטור לרתה: הני דיתבא תוחיה. ואיכא למימר אתי לקיומה הואיל ונוהג בה מנהג נשים ואפי׳ הכי לא הנסי כ"ש כתובה דזהו תחלת גירושין כי שקלה כתובה: דמחיים. בחיי בעלה: נשחת שלח ברשות. רבי שמעון קאמר לה: בקמייתא. ביאתה או חליצתה כו' בנשאת בעד אחד: מכלל דפליגי. רבנן עליה דר׳ שמעון בסיפא בנשאת בעדים: כל עריות. שאמרו שהן ערוה אין לריכות גט ממנו אם ניסת למי שהיא ערוה עליו: חוץ מאשת איש שניסח. בעד אחד ע"פ בית דין דאלרכוה רבנן גיטא כדאמרן במתני': לא בעיא גע. דאנוסה היא: עשו בהורחתן. הורוה לינשה בעד אחד: כודון איש באשה. כהבא בודון על אשת איש ונאסרה על בעלה: כשגגם איש באשה. ולא נאסרה: אידי ואידי לא בעיא גע. מדקא מדמי ליה לזדון ולשוגג: אלא לאו רבנן היא. ושמע מיניה בעדים מודו: לעולם רבי שמעון היא. הך קמייתא דקתני חוץ מאשת איש כו': ככוונה איש באשה. כפנויה שנתכוון לקדשה דבעיא גיטא: כשלא בכוונה. כבא על הפנויה שלא לשם קדושין: לענין חיסורה. ולעולם כדקה ס"ד מעיקרא כזדון איש באשת איש ומיהו לענין גט לא קמיירי דאע"ג

ל) [בכורות מו.],כתובות נג., ג) ולעיל הלג.ז. ה) ולעיל כד: וש"נז. ו) [שבת נו: קו: וש"נ], ז) [לעיל פח:],

הגהות הב״ח

(ל) גם' כל עריות שאמרו אין לריכות היתנו גט: (ג) רש"י ד"ה כתובת בנין (ג) תום' ד"ה הני וכו׳ שמא יאמרו גירשה זה:

מוסף רש"י

נותנין לה מעשר. מעשר למשון שנמכל נלוים (בכורות מד.). כתובת בנין דיכרין. והכי קאמר מתה היא בחיי שניהח וירשוה ומזה נוטליו כתובת אמו לפנין דכרין כשבאין לחלוק בנכסי אביהם אלא חולקין בנכסי אביהם אלא חולקין נשוה (כתובות נג.).